

Voor mijn zussen,
Jo, Jeanne en Kate

**JONATHAN
VAN METER**

CITIZEN KIM

De geautoriseerde biografie van Kim Kardashian

Vertaling Ed van Eeden

Spectrum

Oorspronkelijke titel: *Citizen Kim: The Woman Who Created the Future*
Oorspronkelijke uitgave: VIKING, een imprint van Penguin Random House LLC
1745 Broadway, New York, NY 10019, penguinrandomhouse.com
Vertaling: Ed van Eeden
Boekverzorging: Asterisk*, Amsterdam
Omslag: Pinta Grafische Producties

ISBN 978 90 00 37896 8
ISBN 978 90 00 40778 1 (e-book)
NUR 450, 320

© 2026 Jonathan Van Meter
© 2026 Nederlandstalige uitgave: Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam
Eerste druk, 2026

Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv,
Postbus 23202
1100 DS Amsterdam

www.spectrumboeken.nl

 Spectrum Life
 spectrumboeken

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Inhoud

Proloog – Keep Up!	7
1 Was morgen niet geweldig?	31
2 Erfgoed punt com	73
3 Het lot in eigen handen	93
4 Sellavision	113
5 1994	145
6 Grote, zware levens	189
7 Is Kim echt zo Clueless?	217
8 De Valley	253
9 Kim Kardashian, Superstar!	289
10 De Malibu-sessies	339
Dankwoord	377
Geciteerde bronnen	385

‘Ik wil iets groots doen voordat ik mijn kasteel binnenga, iets heldhaftigs of wonderbaarlijks dat na mijn dood niet wordt vergeten. Ik weet nog niet wat, maar ik ben ernaar op zoek en ik ben vastbesloten jullie op een dag allemaal verستeld te doen staan.’

Jo March, *Little Women*, Louisa May Alcott

‘Ik zal jullie eens laten zien hoe je dat doet, poesjes.’

Joan Rivers

PROLOOG

Keep Up!

Je kunt veel over iemand te weten komen door hem of haar te vertellen dat je een boek schrijft over Kim Kardashian.

‘Wat doet ze nou eigenlijk?’ vroeg mijn tennisleraar me een paar jaar lang bijna elke week, omdat hij het beeld van de vrouw die via zijn algoritme op zijn scherm verscheen niet kon rijmen met de persoon over wie ik schreef. Wat ik ook zei, het maakte geen verschil. Geen enkel nieuw feit bracht hem op andere gedachten. Sommige mensen kunnen zich gewoon niet goed voorstellen dat Kim Kardashian ertoe doet, en als dat wel zo is, waarom. Of ze houden hardnekkig vast aan de overtuiging dat ze haar succes niet heeft verdiend, dat ze nog nooit van haar leven een dag hard heeft gewerkt. Of ze willen per se geloven dat ze heeft geprofiteerd van het succes van haar vader (waarbij ze voor het gemak vergeten dat hij stierf toen ze tweeëntwintig was), of dat haar moeder de weg al voor haar had geplaveid, of dat het haar allemaal veel te gemakkelijk is afgegaan omdat ze zo mooi is, of dat het alleen maar te danken is aan een sekstape, die ze beschouwen als een smet op haar imago. Op een dag, begin 2025, zat ik in de trein naar New York naast een vrouw van ongeveer mijn leeftijd die ver-

telde dat ze wiskundige was; volgens mij was ze hoogleraar aan Bard College. Ze wist me te ontfutselen waar mijn boek over ging – Kim Kardashian – en keek me vervolgens verbaasd aan: ‘Zit daar eigenlijk wel enige diepgang in?’ Inmiddels had ik die blik van cognitieve dissonantie – een diepgewortelde overtuiging die botst met nieuwe informatie – al tientallen keren gezien: ‘Je schrijft een boek’ (goed van je!) ‘over Kim Kardashian’ (waarom?).

Te veel mensen hebben Kim jarenlang beschouwd als een talentloos, leeg omhulsel, iemand die er vooral om bekendstaat dat ze met haar zussen wat rondhangt terwijl ze boven enorme afhaalsalades plannen zitten te smeden. Zelfs haar bewonderaars beseffen niet ten volle hoe indrukwekkend haar opmars is geweest: in slechts twintig jaar tijd is Kim uitgegroeid van ‘een negentienjarige verkoopster met alleen een middelbare-schooldiploma’, zoals de staat Californië haar omschreef in haar echtscheidingsverzoek uit 2003, tot een van de invloedrijkste mediamagnaten van onze tijd. Op het moment dat ik dit schrijf, wordt haar vermogen geschat op 1,9 miljard dollar, heeft ze alleen al op Instagram meer dan 350 miljoen volgers en is haar realityserie aan het zevenentwintigste seizoen toe. Daarnaast is ze ondernemer in de mode- en beautybranche, actrice en producent, verkoopt ze merchandise, is ze marketing-professional en verzorgt ze haar eigen publiciteit. O ja, en ze is model en ook haar eigen muze, en heeft op haar zesenviertigste de gebruikelijke houdbaarheidsdatum van Hollywood ruimschoots overschreden. Het eenvoudigste antwoord op de vraag ‘Wat doet ze eigenlijk?’ is dan ook: ‘Heb je even?’

Mede doordat het mediabastion aan de oostkust van de VS Kim jarenlang niet serieus nam – voormalig hoofdredacteur

van *Vanity Fair* Graydon Carter weigerde haar bijvoorbeeld in zijn blad te zetten of uit te nodigen voor zijn Oscarfeest – bestond er een groot gebrek aan goedgeschreven profielen en scherpe culturele analyses. Daarom putte ik, naast de talloze uren interviews met Kim en haar vrienden en familie, uit andere bronnen, variërend van discussies op Reddit en artikelen op Medium tot Twitter-threads en de relatief nieuwe vorm van de TED Talks. Het werd iets minder moeilijk om Kim uit te leggen toen ik eenmaal besepte dat daarvoor nieuwe begrippen nodig waren. Net toen ik in het najaar van 2021 aan dit boek begon, stuitte ik in *Wired* op een profiel van Timothy Morton, hoofd van de vakgroep Engels aan Rice University, die de term ‘hyperobject’ had bedacht: in wezen een ding, een entiteit – het internet, klimaatverandering – zo mondiaal en alomvattend dat de gevolgen ervan alleen waarneembaar zijn in afzonderlijke delen. Op een gegeven moment begon ik bepaalde mensen als hyperobjecten te beschouwen: iemand als Lady Gaga. Of Kim.

Om de filosoof Kant enigszins te verkrachten: de kloof tussen wie iemand is (zijn *noumena*) en hoe die persoon zich aan ons voordoet (zijn *phenomena*) valt niet te dichten, hoezeer we het ook proberen. Het idee ‘Kim Kardashian’ is groter dan de persoon die haar tanden poetst en haar kinderen naar school brengt. Ze is een gemeenschappelijk referentiepunt op onze culturele landkaart. Ze is een van de laatste overblijfselen van de monocultuur, iemand die de wereld kleiner doet lijken.

Een ander woord dat hielp: multipotentialist. Deze term werd bedacht door Emilie Wapnick tijdens een TED Talk die ze in 2015 gaf onder de titel ‘Why Some of Us Don’t Have One True Calling’ (‘Waarom sommigen van ons geen ware roeping

hebben'). Er zijn altijd al alleskunnners en 'renaissancemensen' geweest, maar een multipotentialist is iets anders. Bij zo'n persoon gaat het meer om onbenutte vaardigheden die ergens vanbinnen sluimeren. De dag dat ik het woord voor het eerst tegenkwam, las ik het lange Wikipedia-artikel: 'Wanneer multipotentialisten worden gesteund en aangemoedigd om hun uiteenlopende vaardigheden en ervaringen te omarmen, kunnen ze hun superkrachten aanspreken: het combineren van ideeën, snel leren, aanpassingsvermogen, het grotere geheel zien, contact leggen met verschillende soorten mensen en een brug tussen hen slaan...' Zo ontdekte ik ook dat multipotentialisten vaak een onconventionele achtergrond hebben.

Dit is Kim, dacht ik. En als je haar door deze lens bekijkt, wordt het gemakkelijker om haar succes, haar bizarre cv, haar persoonlijkheid en haar volstrekt unieke plaats in de cultuur te begrijpen, om nog maar te zwijgen van het verrassend grote aantal manieren waarop ze die cultuur heeft veranderd. Een groot deel daarvan merk je misschien niet eens op totdat iemand je erop wijst. Sinds ik haar in 2019 leerde kennen, heeft ze ook haar eigen leven volledig veranderd: ze heeft zich losgerukt uit een slecht huwelijk en is verdergegaan, enigszins gehavend, maar opmerkelijk genoeg nog helemaal heel. Ze is een alleenstaande moeder van vier kinderen geworden, een miljardair die in haar eigen vliegtuig de wereld rondvliegt en een gerespecteerd activiste voor de hervorming van het strafrecht. Ze heeft zes jaar rechtenstudie voltooid en het toelatingsexamen voor de advocatuur afgelegd – terwijl ze tegelijkertijd is gaan acteren en produceren. O ja, en ze heeft SKIMS uitgebouwd tot het succesvolste kledingmerk van een beroemdheid ooit: momenteel wordt de waarde geschat op 5 miljard dollar. 'Het

is waanzin,' zei ze begin 2026 tegen me. 'Ik ben zo nieuwsgierig. Naar het leven. Naar alles. Dus is het logisch dat ik al die verschillende dingen wil proberen. En de dingen wil doen waarvan ik nooit had gedacht dat ze mogelijk waren, al moet ik natuurlijk ergens diep vanbinnen een wens hebben gehad, een sprankje hoop... dat dit zou gebeuren? Toch?'

Zelf had ik me tot de zomer van 2016 nooit echt een oordeel gevormd over Kim en haar familie. Toen belde Anna Wintour me met de vraag of ik alsjeblieft het coververhaal wilde schrijven voor het septembernummer van *Vogue*, een profiel van Kendall Jenner, die toen twintig was en het bestbetaalde model ter wereld. Anna zag mij altijd als de schrijver bij wie ze moest zijn wanneer een model de modewereld ontsteeg en het wereldtoneel betrad, omdat ik in 1991 het beruchte stuk had geschreven waarin Linda Evangelista zei: 'Voor minder dan 10.000 dollar per dag komen we ons bed niet uit.' Sindsdien schreef ik vooral over vrouwen, vaak het soort vrouwen dat mensen voor raadsels stelt, zoals Hillary Clinton. En Oprah Winfrey. En Joan Rivers. Voor *Vogue* interviewde ik decennia-lang glamoureuze, gecompliceerde vrouwen als Cate Blanchett en Angelina Jolie, en ook Lady Gaga, over wie ik vier coververhalen in veertien jaar tijd schreef. Dat werd een soort handelsmerk: steeds opnieuw terugkomen bij dezelfde persoon, zoals Charlize Theron en Jennifer Aniston, drie of vier keer. Ik heb altijd aangenomen dat een van die vrouwen ooit het onderwerp zou worden van een boek, dat het Kim zou zijn, had ik nooit gedacht.

In 2016 werd Kendall nog maar net serieus genomen door de modewereld en stond ze op het punt om het gezicht te

worden van luxemerken. Intussen was Kim nog vooral het gezicht van de roddelbladen. Kim en Kanye waren nog volop 'Kimye', een duo dat in 2016 verweekeld was in een langdurige en ondoorgrondelijke ruzie met Taylor Swift, wat kleinzielig en rancuneus overkwam. Ik aarzelde. 'Ik weet niet of ik me met die mensen wil inlaten,' zei ik, en ik vertelde aan Anna dat ik even tijd nodig had. Ik belde mijn ex-vriend Stefan Campbell, een stylist en creatief directeur die ik geregeld om advies vraag over onderwerpen die met mode te maken hebben. Hij deed alsof ik aan het dubben was over een gesprek met Jackie Onassis. 'Het is een belangrijke familie,' zei hij. De boodschap was duidelijk: doe niet zo snobistisch; stap aan boord. Ik wist ook vaag dat een andere goede vriendin, destijds verslaggever alternatieve energie op de economieredactie van *The New York Times*, een fan was van hun realityserie. Zij vertelde me dat ze al die jaren was blijven kijken vanwege de ingewikkelde en ongemakkelijke dynamiek tussen de zussen: vijf vrouwen, allemaal mooi en uitzonderlijk hardwerkend, met een dominante moeder, die leefden in een zelfgeschapen bubbel waarin mannen nauwelijks nog een functie hadden, of zelfs ronduit contraproductief waren. Hoe kon je daar nou niet door gefascineerd raken?

De uitwaaiende multimediasaga van de Kardashians speelt inmiddels al dertig jaar. Die begon met de 24-uursnieuwsverslaggeving rond het proces tegen O.J. Simpson en ging verder met een sekstape, ruim twee decennia aan reality-tv, duizenden uren aan sociale-mediacontent, talloze productlanceringen en een eindeloze stroom krantenkoppen in de roddelpers. Hun verhaal is fragmentarisch verteld en als het ware door osmose opgenomen (of opgedrongen) in onze cultuur. We den-

ken dat we te veel over hen weten, en toch blijven dezelfde vragen terugkomen: wie zijn die mensen? Hoe kan het dat een Armeense Amerikaan van de tweede generatie en zijn vrouw, een voormalige stewardess, een miljardendynastie hebben voortgebracht?

Op een gegeven moment begon het te voelen als een uitdaging, alsof ik mijn plicht zou verzaken, nalatig zou zijn, als ik niet probeerde om al die ruis – het nepnieuws over de Kardashians, de valse verhalen die aanschurken tegen complottheorieën – eruit te filteren en hun verhaal te vertellen. Want al dat wantrouwen leek vooral te berusten op verwarring: waarom zijn ze zo rijk en beroemd; wat heb ik gemist? Door de nieuwe manieren waarop ze zo beroemd waren geworden, leek hun succes op de een of andere manier chaotisch en willekeurig. En dat brengt ons bij nog een nieuwe term: 'context collapse', contextvervaging. Die werd in 2008 bedacht door danah boyd en verwijst naar wat er gebeurt wanneer content die bedoeld is voor de ene groep (bijvoorbeeld vrienden) wordt gezien door een andere groep (bijvoorbeeld werkgevers), wat leidt tot misverstanden, identiteitsconflicten en 'wat doet dit in godsnaam in mijn feed'? Met andere woorden: de term beschrijft hoe het sociale internet ons allemaal in aanraking brengt met culturele producten waarvan we vóór de komst van sociale media nooit hadden geweten dat ze bestonden en waar we gelukkiger door waren geworden als dat zo gebleven was. Dus als je alleen via het algoritme iets te weten bent gekomen over Kim en haar familie, was de kans groot dat je dacht dat er iets niet deugde aan hen. En dat je hen daarom verachtte.

Niemand in de familie krijgt zoveel over zich heen of wordt zo verguisd als Kim. Mensen weten niet goed wat ze met haar

aan moeten, en dat is, zoals ik later ontdekte, deels opzettelijk. Voor iemand die zo chronisch online is, kan Kim soms overkomen als een soort Warhol-achtig raadsel: de Armeens-Amerikaanse moeder van vier zwarte kinderen die het waagt om Marilyn's jurk te dragen, om sieraden van prinses Diana te kopen en om Jackie O's horloge om te doen als ze naar het Witte Huis gaat voor een ontmoeting met Donald Trump. Wie denkt ze wel niet dat ze is?

Het leek me belangrijk om te proberen te begrijpen hoe en waarom zij de verpersoonlijking van haar generatie is geworden. Voor het verhaal over Kim dat ik in 2019 voor *Vogue* schreef, interviewde ik een handvol modeontwerpers, onder wie Rick Owens, de intellectuele minimalist van wie zij destijds graag kleding droeg, maar die ze nog nooit had ontmoet. Hij leek te suggereren dat het er niet toe doet wie Kim zelf denkt dat ze is. Het gaat haarzelf te boven. 'De jonge mensen bij mij op kantoor zijn erg aan haar gehecht,' vertelde hij me. 'Er is een soort kracht die één persoon kan oproepen en die precies past bij die generatie, en daarom reageren mensen op zo iemand. Dat lijkt met Kim te zijn gebeurd; op dit culturele moment lijkt zij voor veel mensen te voldoen aan veel voorwaarden. En ik juich dat van harte toe. Zo hoort het te gaan. En je weet nooit wie het zal zijn. Veel mensen zullen klagen over de persoon die uiteindelijk op zo'n positie terechtkomt, maar er valt niets te klagen; die kracht kun je niet tegenhouden.'

Dat deed me denken aan iets wat Oprah tegen me zei in de zomer van 2017, toen ik haar interviewde in haar huis in Montecito, Californië. We hadden het over de verbazingwekkende vijftienvijftig jaar waarin ze in *The Oprah Winfrey Show* had gefungeerd als gespreksleider van het Amerikaanse maat-

schappelijke debat. 'Toen ik met de show stopte,' vertelde ze, 'vroegen mensen me: "Wie wordt de volgende Oprah?"' Ze keek me een paar seconden aan. 'Die komt er niet. Er komt iemand anders die een eigen fenomeen creëert uit wat het volgende tijdperk ook mag worden: het digitale tijdperk, iets met YouTube, ik weet niet wat het zal zijn.' Kim Kardashian bleek dat volgende fenomeen te zijn, een fenomeen van Oprah-formaat.

In Kims woonwijk Hidden Hills staan ongeveer 650 huizen, waarvan er in de loop der jaren heel wat zijn bewoond door een voortdurend wisselende, merkwaardige dwarsdoorsnede van beroemdheden uit het begin van de eenentwintigste eeuw, onder wie Madonna, Dwyane Wade, Miley Cyrus, The Weeknd en John Travolta. Anders dan andere omheinde woonwijken in Calabasas, Californië, waarvan sommige doen denken aan overdadig vormgegeven pretparken, heeft Hidden Hills een soort geïmproviseerde, landelijke cool behouden. De wijk werd eind jaren vijftig ontworpen – '1000 acres aan bewegingsruimte!' –, vreemd genoeg zowel voor paarden als voor mensen. Ruitersporen slingeren door de buurt en er zijn stallen en schuren die iedereen kan gebruiken. 's Nachts zijn de wegen, aangeduid met handbeschilderde houten bordjes en met straatnamen als Jed Smith, donker en stil. Die luxueuze wijk beslaat zo'n vijf vierkante kilometer en wordt omringd door de heuvels van Calabasas, waar veel westerns zijn opgenomen, zoals *Bonanza* en *Gunsmoke*. Toen ik opgroeide in de jaren zeventig, vormden die series als het ware het decor van het televisieaanbod: ze waren er altijd, ze stonden altijd aan. En dat beeld is bijna té perfect: de oude westerns en de huidige reality-tv, programma's waar je naar kijkt terwijl je on-

dertussen iets anders doet, zoals huiswerk maken of strijken, komen vanaf dezelfde plek, het namaak-Wilde Westen van de showbusiness in Californië. In een voorbijge tijd wilden we onszelf in Amerika zien als zelfredzame pioniers. Tegenwoordig willen we onszelf zien als selfmade ondernemers, zoals Kris Jenner en haar zes kinderen, die in moderne boerderijkastelen met negen badkamers wonen en van tuimelkruid goud weten te maken. Het Westen is veroverd en dit is de beloning.

Kim wil per se in Hidden Hills blijven wonen, vooral vanwege haar familie. Haar vijf broers en zussen, Kourtney, Khloé, Rob, Kendall en Kylie, wonen allemaal in Hidden Hills of vlak in de buurt, waardoor de neefjes en nichtjes gemakkelijk veel tijd met elkaar kunnen doorbrengen. Ook matriarch Kris Jenner woont in de buurt, met onbeperkte toegang tot haar – bij de laatste telling – dertien kleinkinderen. Kanye heeft in de loop van de jaren geprobeerd om Kim over te halen om te verhuizen, eerst naar Chicago en later naar zijn ranch in Wyoming, maar daar wilde ze niets van weten, vooral omdat ze in Hidden Hills tenminste nog enigszins de contouren van een betrekkelijk normaal bestaan kan nabootsen.

Wanneer ik bij de poorten van Hidden Hills kwam aanrijden, wisten de beveiligers soms nog hoe ik heette, al moesten ze dan nog steeds mijn identiteitsbewijs controleren en naar het huis bellen om er zeker van te zijn dat ik op de afsprakenlijst stond. Uiteindelijk begreep ik dat ik niet Kims oprit aan het einde van de doodlopende straat op moest rijden, maar verderop in de straat moest parkeren en gewoon naar de afschrikwekkende zwarte stalen muur moest lopen, die dan geruisloos opengleed. Dan kwam een lid van Kims beveiligings-team (altijd een man) me ophalen om me mee te nemen naar

de achterkant van het huis, langs Kims verzameling van luxe supercars, allemaal in hetzelfde parelgrijs gespoten (een speciaal voor haar gemaakte kleur, Ghost Gray, die bij haar huis past), naar de enorme garage voor zes auto's, waar dan weer een andere vriendelijke beveiligiger achter een hele reeks glanzende monitors zat, vierentwintig in totaal, elk met een ander beeld. Elke centimeter van het uitgestrekte terrein wordt bewaakt. Zelfs wanneer de camera's in Kims leven stoppen met draaien, blijven ze aan. In de garage zelf staan geen auto's, alles is er wonderbaarlijk gestroomlijnd, om niet te zeggen obsessief georganiseerd: kasten van licht hout, allemaal voorzien van een etiket waarop de inhoud staat, waaronder één voor elk van Kims vier kinderen: North, Saint, Chicago en Psalm. Verder een verbijsterende hoeveelheid kinderwagens, autostoeltjes, fietsen en bagage. Plus het roze golfkarretje dat Kims moeder haar voor Kerstmis heeft gegeven.

Meestal vond ik zelf mijn weg naar binnen en ging ik aan de lange houten tafel naast de keuken zitten (of soms aan de gigantische ronde houten tafel) om op Kim te wachten. Andere keren zette iemand me in een koele grijze kamer vlak achter de voordeur, omringd door rookgrijze hoekbanken, die Kim 'de bibliotheek' noemt, hoewel er geen boek te bekennen is. Naarmate ik vaker langskwam, zeiden de beveiligers – altijd zonder uitzondering vriendelijk – dat ik gewoon naar binnen moest gaan en daar op Kims stafchef kon wachten, de lange, charmante Engelsman Ollie Ayling, die in dezelfde week bij haar was begonnen als mijn eerste interview, vlak nadat hij een tijd voor de koninklijke familie had gewerkt.

Over Kims huis bestaan de wildste misverstanden. Op Instagram, waar het vaak als haar tegenspeler fungeert, kan het